

Jeg føler mig da aldeles overbevist om, at der vel blandt de jydsk Landmænd for Tiden er megen Kærlighed til Frihandel, men at denne Kærlighed dog ikke er af anden Beskaffenhed, end at de, hvis der kunde skabes Mulighed for Eksport af Overskuddet af Landets Heste ved Byttehandel og ved, at man koncentrerer Handelen paa faa Hænder, i et enkelt Udvalg, alle som en vil foretrække denne Udvej for at komme af med Hestene. Jeg tror, at det vilde kunne lade sig gøre, hvis man sætte den fornødne Kraft ind derpaa, og hvis man dertil indrettede særlige Organer af Erhvervenes; egne Mænd, som fik Ansvaret for den Maade, hvorpaa Sagen blev ordnet.

Jeg glæder mig over, at det foreliggende Lovforslags Tanker og Principper kommer ind paa Rigsdagen til Afgørelse og Overvejelse; men jeg vil slutte mine Bemærkninger med at sige, at vi maa huske paa, at en Indskrænkning af vor Import ogsaa meget let kommer til at betyde en Indskrænkning af vor Eksport, og at vi ved at gaa for vidt i den Retning kan naa til Tilstande af Arbejdsløshed her i Landet og formindsket Omsætning, men ingenlunde derfor til højere Velstand.

Pitzner: Det foreliggende Lovforslag tilsigter at give Handelsministeren en Bemyndigelse til med Afviklingsudvalgets Godkendelse at indføre Regler vedrørende Importen, hvorved denne skal kunne indskrænkes eller forbydes. Valutaraadet, som denne Magtfuldkommenhed skulde gives til, bestaar nu af et ret stort Antal Medlemmer. I de første Par Maaneder var det udelukkende Bankdirektørerne, som i daglige Møder gennemsaa de Andragender om Valuta, som var fremkommet, og nærmest rent ud og klart sagde ja til alt, hvad der var ønsket fra Tiden, før Valutaraadet blev nedsat i December Maaned i Fjor, men derimod tog nogen Afstand med Hensyn til Ting, som var købte senere. Selve Valutaraadet holdt Møde en Gang om Ugen, og dér fik man en skematisk Oversigt over, hvad der havde været ønsket Valuta til siden det forrige Møde.

Bankdirektørerne var snart klare over, at de ikke selv paa tilstrækkelig fyldestgørende Maade vilde kunne behandle foreliggende Sager med tilstrækkelig Nøjagtighed og saaledes, at der netop gaves Valuta til det, som det burde tillades at indføre. Bankraadet foreslog derfor, at Femmandsudvalget blev forøget, saaledes at der til dette sluttede sig en Repræsentant for

Industrien, en for Handelen, en for Landbruget, en for Arbejderne og en for den overordentlige Kommission; dette Timandsraad, som det nu populært kaldes, skulde saa hver Dag gennemgaa de Andragender om Valuta, som fremkom. Man gik fra Bankdirektørernes Side ved dette Forslag ud fra, at der i det nye Raad vilde være betydelig mere Sagkundskab til Stede til Sagens Behandling.

Det gik dog hurtigt op ikke alene for Femmands- og Timandsraadet, men ogsaa for samtlige Medlemmer af Valutaraadet eller af Fællesraadet, og for Resten for en Mængde udenfor, at den Fremgangsmaade, at der skulde søges Bevilling til Fremskaffelse af fremmed Valuta, ikke var fyldestgørende, idet Vanskelighederne kunde omgaaes, naar Bankerne ikke vilde bevilge Valutaen. Der fremkom da — jeg tror, det var fra Timandsraadet — Forslag om, at der ved enhver Indførsel skulde præsteres Attest af, at Valutaraadet havde tilladt Indførselen.

Det ærede Medlem, som talte for Socialdemokratiet (Hauge), udtalte, at Erhvervene hæfter for det foreliggende Lovforslag. Det kan selvfølgelig siges. Men naar man ved, at Fællesraadet bestaar af Repræsentanter for fem Banker, af fire Landbrugere, to industridrivende, en Haandværker, to Handelsmænd, en Reder, to Arbejdere, fem Departementschefer eller ministerielle Embedsmænd, 4 Medlemmer af den overordentlige Kommission, hvoraf en er Departementschef, foruden Formanden, vil man se, at Erhvervene er langt i Mindretal indenfor Fællesraadet. Naar Erhvervene imidlertid ved Afstemningen i Raadet har godkendt, at man skulde henvende sig til Regeringen om at faa et Lovforslag forelagt som dette, bundet det nærmest i en Betragtning, som er gjort gældende af den overordentlige Kommission. Jeg kan for en Gangs Skyld være enig i, hvad den overordentlige Kommission har skrevet. Det, jeg sigter til, staar i den Redegørelse, der følger med Lovforslaget som Bilag C. Det er ganske vist den overordentlige Kommission, som har gjort den gældende, men det er vist noget, alle var paa det rene med, nemlig at hvis Hullerne i den nuværende Ordning ikke bliver stoppet, er Valutaraadet overflødig, og det kan da ikke anses for rigtigt, at saa mange Erhverv og Institutioner vedbliver at give Navn og Autoritet til en Ordning, der medfører, at de mindre nøjeregnende profiterer paa de mere samvittighedsfuldes Bekostning.

Det er Aarsagen til, at Erhvervene er gaaet med. Thi vi maa enten det ene eller